

Omvendelse og tro

Jan Bygstad - "Menigheden i bibelsk perspektiv"

Det, der gør et menneske til et frelst menneske, er det samme som det, der gør et menneske til et lem i Kristi menighed her på jorden. Hvad frelser så et menneske? Omvendelsen og troen på evangeliet om Jesus. Hvad gør et menneske til et lem i Kristi menighed? Det samme - omvendelsen og troen på evangeliet. Så sandt man lever i en sand omvendelse og tro, hører man også til i den kristne menighed her på jorden, til det rige, som ikke er af verden.

Det indebærer også, at selvom mange mennesker hører til den ydre kirke-organisation, men ikke er sande og levende kristne, så hører disse ikke til kirken i egentlig forstand (latin: *ecclesia propriae*). Det nye Testamente siger udtrykkeligt, at den kristne kirke er og består kun af dem, der ejer troen på Jesus, ingen andre! Hvad man kalder kirke uafhængigt af dette, er ikke kirke eller menighed. Derfor spidsformulerer Luther dette i et af de bekendelsesskrifter, som ikke er kommet ind blandt den norske og den danske kirkes bekendelsesskrifter, nemlig De schmalkaldiske Artikler:

For et syvårs barn ved, Gud være lovet, hvad kirken er, nemlig de hellige troende og fårene, der hører deres hyrdes røst.

Det er den kristne menighed.

Dermed bliver det også klart for os, at Det nye Testamente taler om den kristne menighed på en måde, som klart adskiller sig fra det, de fleste tænker, når de i dag hører ordet kirke eller menighed. Oftest forbinder man disse begreber med en ydre størrelse, en ydre organisation eller lignende, måske tilmed en bygning. Men dette er altså ikke kirke i ordets nytestamentlige betydning. Til den sande kirke hører kun de, der ejer troen på Jesus.

Det, som gør dette folk til Guds folk, er først og fremmest det, at Guds ord i evangeliet får lov at lyde, skabe omvendelse, genfødsel og frelse i menneskers hjerter. Det, som er den kristne menigheds første og fornemste kendetegn, er derfor netop Ordet. Dette er baggrunden for, at reformatoren siger således om menigheden: »Der hvor Guds ord er, der er Guds folk. Og der hvor Guds folk er, der er Guds ord«.

Her kan det med fuld ret siges, det som Det nye Testamente understreger i en anden sammenhæng: De to er ét. Hvad Gud har sammenføjet, må mennesker ikke adskille. Guds ord og Guds folk er to sider af samme sag ifølge nytestamentlig tankegang.

Bekendelse

Dette kommer klart til udtryk i Peters store bekendelse: »Du er Kristus, den levende Guds Søn« ([Matt. 16,16](#)). Her giver Peter udtryk for en klar erkendelse af, hvem Jesus er, og at han tror på Herren Jesus. Denne tro og bekendelse - grundet på Ordet - er den kristne menigheds kendetegn. Det betyder i praksis, at en sand kristen menighed altid må være en bekendende menighed. Guds folk vil altid klart kunne aflægge regnskab for dets tro. Hvad tror I? Hvem er I? Hvad er jeres kendetegn? Bekendelsen er dette kendetegn, og den må lyde nøjagtig lige så klart, som den lød hos Peter. Vort kendemærke er, at vi tror, at Jesus er Messias, den levende Guds Søn. Det holder vi os til! Det stoler vi på! Det bygger vi på i liv og død! Vi har intet andet håb. Med Paulus kan vi sige: »Jeg ved, hvem jeg tror på« ([2.Tim. 1,12](#)). Med en sådan frimodig bekendelse giver Guds folk udtryk for sin tro på og tilslutning til Guds ord.

Det græske ord for »bekende« betyder ganske enkelt »at sige det samme som«. Hvad er det så, vi gør, når vi bekender? Vi siger det samme, som Gud forud har sagt i sit hellige ord. Bekendelsen er altså et udtryk for, at menigheden offentligt, tydeligt og klart tilkendegiver dens tro på og tilslutning til ordet som grundvold for liv og gerning.

Dernæst skal vi i denne sammenhæng igen minde om, at Ordet også udgør den kristne menigheds eksistensberettigelse her i verden. Hvorfor tager Jesus os ikke hjem til Himmelen, straks vi er blevet

omvendt og er kommet til tro, men lader os i stedet blive her i verden, ofte gennem en lang livstid? Grunden er, at Guds folk her i verden har et bestemt kald, nemlig at fremholde Guds ord, så at flere mennesker kan blive frelst og »føjet til« menigheden.

Selve hovedårsagen til, at Jesus lader sin menighed blive i verden - som på mange måder er farlig for Guds børn - er altså missionen: Ordet skal lyde der, hvor hans folk er, for at Herrens hus kan blive fyldt ([Luk. 14,23](#)). Hvor forkyndelsen ødelægges, omformes til noget andet end det, Herren har bestemt den til at være, eller udarter sig til vranglære, der mister også Guds folk hele dets eksistensberettigelse. Dette kald betyder, at den kristne menighed er sat til at være Guds mund i verden.

Traditionsformidling

Der er endnu en sag, vi skal lægge mærke til, og som træder særligt tydeligt frem i [1.Kor](#). I dette brev sammenfatter apostlen det evangelium, han er sat til at forkynde, på følgende måder:

Brødre, jeg vil gøre jer bekendt med det evangelium, som jeg har forkyndt jer, det som I også har taget imod, som I også står i, og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det - ellers var det til ingen nyttr, I kom til tro. Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg i selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skriftrne. ([1.Kor. 15,1-3](#))

Paulus bruger her to centrale begreber, som havde den allerstørste betydning inden for datidens jødedom. Det drejer sig om ordene »tage imod« og »overlevere«. Hvad Paulus her taler om, er det, som vi kan kalde den grundlæggende kristne traditionsformidling.

Hvad vil det sige at tilhøre Guds folk? Det er at tilhøre et fællesskab, der går fra generation til generation gennem historien. Det er et folk, der udgør en enhed, ikke bare i kraft af at vi er samlet i det samme rum, men en enhed med de slægter, som er gået forud for os, og de slægter, som vil komme efter os, indtil Herren Jesus kommer tilbage.

Hvad er det, der skaber dette enhedsbånd? At vi har fået noget overleveret fra fædrene, den arv og skat, som består i Ordet og troen, og som vi har fået til opgave at viderebringe til næste slægtled.

Denne proces - at tage imod og give videre - kan kun udføres i overensstemmelse med Guds ord, hvis den udføres i troskab. Hvordan sker det? Overleveringen udføres i troskab, når jeg videregiver det, jeg har modtaget, i uforandret skikkelse. Jeg skal ikke give mig i lag med - efter eget forgodtbefindende, eller efter tidens trend, eller noget lignende - at forandre det Guds ord, som jeg har modtaget fra fædrene. Guds folks kald er netop dette: Tag imod og giv videre i uforandret skikkelse!

Et fællesskab gennem tiden

Guds folk udgør derfor et fællesskab, der ikke bare eksisterer her og nu i dette øjeblik. Derimod er det et fællesskab, der strækker sig gennem hele historien, ja, sågar ud over historien og ind i evigheden, i Himlen. Dette siges også klart og tydeligt i vor Bibel:

Nej, I er kommet til Zions bjerg, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, til tusinder af engle, en festforsamling og en menighed af førstefødte, som er indskrevet i himlene, og til en dommer, som er alles Gud, til deres ånder, som er retfærdige og har nået målet. ([Hebr. 12,22-23](#))

Læg mærke til, at det her siges om den troende menighed, som er her i tiden: »I er kommet til,« altså knyttet sammen med det fællesskab, som strækker sig gennem hele denne tidsalder, og helt frem til at være sammen med de »ånder, som er retfærdige og har nået målet.«

Den kristne kirkes og menigheds enhed er altså ikke bare noget, som er bundet til dette øjeblik, men det strækker sig gennem hele tiden, fra begyndelsen til enden. Det, som skaber denne enhed, dette store fællesskab, er det, der sker gennem denne overleveringsproces, hvor vi modtager og

videregiver Guds ord.

Vi taler ofte om »konservativ kristendom« - men hvad er konservativ? Ordet konservativ betyder, at man bevarer noget, man har modtaget fra tidligere slægter. Netop dét er vort kald! Alene når vi på denne måde tager vare om det, som er blevet overleveret til os, har vi også et håb, når det gælder fremtiden. Mister vi det, som vi har modtaget gennem ordet, det, som vi har fået af fædrene, så mister vi også fremtiden og håbet. Det folk, som er uden fortid, bliver også uden fremtid. Et folk, som mister sin historie og tradition, i ordets egentlige betydning, bliver dermed også et folk uden håb og uden Himmel over livet. Det er dette perspektiv, Skriften har, når den taler om den kristne menigheds kald her i tiden.

På apostlenes og profeternes grundvold

Det er på denne baggrund, apostlen taler, som han gør i Efeserbrevet. I det meste af kap. 2 taler han om det, der kendetegner den kristne menighed som fællesskab mellem jøder og hedninger. Om dette fællesskab siger han:

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten. I ham holdes hele bygningen sammen og vokser til et helligt tempel i Herren. I ham bliver også I sammen med os bygget op til en bolig for Gud i Ånden. (Ef. 2,20-22)

Apostlenes og profeternes grundvold - dét er den kristne kirkes grundvold! Apostlene - det er det budskab, vi har modtaget gennem Jesu disciple. Profeterne - det er det budskab, vi har modtaget gennem Det gamle Testaments hellige skrifter.

Når Paulus kalder dette for den kristne menigheds grundvold - og altså bruger »huset« som et billede på menigheden - så forstår vi, at det forholder sig med denne grundvold som med fundamentet til ethvert hus: Ødelægges grundvolden, så ødelægges også huset. Derfor: Hvis den kristne menigheds forhold til Guds ord ødelægges, så ødelægges også menigheden som menighed.

Dette er vel noget af det, som er det alleralvorligste af det, som sker omkring os i de gamle nordiske folkekirker i dag (og for øvrigt i hele den vestlige kulturkreds). Forholdet til Guds ord er i gang med at blive ødelagt, og dermed forvitrer også hele kirken som kirke.

Her råber og kalder Den hellige Skrift os tilbage til Bibelen som grundvolden. Det er alene - og det må siges med den allerstørste tyngde - der hvor denne grundvold får lov til at blive stående, at Kristi løfte til Peter også står uakortet: »Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.«

Der hvor menighedens forhold til Guds ord ødelægges - der går også dette Kristi løfte tabt. For dette løfte står der i kraft af bekendelsen til Jesu person og bekendelsen til Jesu ord. »I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold.«

Hvis vi skal sammenfatte alt det, som vi har taget for os i denne time, så kan det vel ikke gøres bedre end ved at sige det således:

Der, hvor Guds folk tager vare på Guds ord, der vil Guds ord tage vare på Guds folk.

Det er hemmeligheden, og derfor synger Grundtvig i sin store salme om Guds rige:

*Dets gåde er et guddoms-ord,
som skaber, hvad det nævner?*

Det er Ordet, som er hemmeligheden bag Guds folks liv her i verden, Ordet alene.

(Fra afsnittet "På apostlenes og profeternes grund" i "Menigheden i bibelsk perspektiv" - af Jan Bygstad - Luthersk Missions Bibelskoles Elevforening 2010 - Shafan 02-07-15)